

med denne debat i dag er i stand til at speede op under debatten om udliciteringer, så resultatet kan blive, at vi om et år eller to har en langt højere grad af udlicitering i Danmark, end tilfældet er i øjeblikket. Danmark er ved at udvikle sig til et uland på udliciteringsområdet, og det synes vi ærligt talt ikke godt om.

Frank Aaen (EL):

Den debat, der har været indtil nu, er efter min opfattelse utrolig snæver, fordi den i sit udgangspunkt har glemt, hvorfor vi i virkeligheden har en offentlig sektor, og alene har fokuseret på – også i selve formuleringen af forespørgslen – hvordan flere opgaver kan flyttes fra offentligt regi til privat. Efter min opfattelse vil det være halsløs gerning at søge at få en debat af den type, rejst på det grundlag, drejet ind på et spor, der tager udgangspunkt i de opgaver, der skal løses, og hvordan den offentlige sektor skal udvikles og ikke afvikles.

Det er jo ikke nogen selvfølge, at markedsmechanismen er en styringsform, der kan sikre udviklingen af en god offentlig sektor, tværtimod. Bare som et eksempel har lande med en høj grad af markedsstyring inden for sundhedssektoren både dyrt og dårligt sundhedsvæsen. Det danske er langt billigere, og brugte vi bare lidt flere midler – slet ikke så meget som i USA – ville vi også have et ensidigt godt sundhedsvæsen.

Og det er slet ikke nogen selvfølge, at det er en fordel, at der mellem de ansvarlige politikere og opgaveløsningen indskydes en privat arbejdsgiver. Tværtimod, jo flere led, jo større chance for ansvarsforflygtigelse. Den aktuelle konflikt i Århus er et godt eksempel på det.

Og det er da heller ikke nogen selvfølge, at det er positivt at bruge en organisation, der alt andet lige jo har som målsætning for sin virksomhed at tjene penge, hvilket jo er fundamentalt anderledes end en offentlig organisation, der ikke har nogen anden målsætning end at løse en social og sundhedsmæssig offentlig opgave. Før nu nogen kommer op, vil jeg sige, at det i vores samfund naturligvis ikke er odiøst gerne at ville tjene penge, men det er ikke givet, at den målsætning, nemlig at ville maksimere sin profit, er den målsætning, der er bedst, når det drejer sig om at løse problemer og udvikle offentlig velfærd.

Det udgangspunkt, jeg her har ridset op, er ikke et forsvar for, at alt er godt i den offentlige sektor, men udlicitering er meget ofte en ren

blindgyde eller en løsning for offentlige arbejdsgivere, der har opgivet og dermed løber fra ansvaret som arbejdsgivere, det ansvar, man selv bør have for at kunne udvikle tingene.

Et eksempel på en blindgyde er udvikling af hospitalsservice. Det har ofte været nævnt, at der er brug for mere tværfaglige løsninger på de danske hospitaler, at der er for mange overenskomster, og der er brug for en bedre integration af de forskellige faggruppers indsats. Her er udlicitering af enkeltfunktioner decideret en blindgyde, for problemerne fremover vil ikke længere bare være forskellige overenskomster, men også forskellige arbejdsgivere på samme arbejdsplads, forskellige hovedorganisationer og selvfølgelig også stadig væk forskellige overenskomster, som unægtelig vil gøre udviklingen meget vanskeligere, end den var, før man udliciterede rengøring til den ene side og forplejning til den anden side.

Jeg vil ikke påstå, at alt skal ske i offentligt regi. Jeg vil heller ikke engang foreslå, at alle arbejdsopgaver, der én gang er placeret i det offentlige, for evigt skal forblive dér. Men det bør være en forudsætning, også i en debat som denne her, at man, før man griber til udbud, så har foretaget en fyldestgørende undersøgelse af mulighederne for udvikling i eget regi og i særdeleshed har inddraget de ansatte i et udviklingsprojekt og ikke bare lader sig bremse af mellemledere, der måske ikke har fået den nødvendige uddannelse til at lede et udviklingsprojekt.

Når jeg specielt understreger dette med at inddrage de ansatte, er det, fordi det jo i virkeligheden er dem, der ved, hvor problemerne er, og det er også dem, der har ressourcerne, der har viden om, hvordan man kan udvikle tingene og gøre dem bedre. Desværre er det for ofte sådan i den offentlige sektor, at en tung ledelse og tunge mellemledere bremser og ikke er den dynamo for udviklingen, som de burde være, og så griber man desværre nogle gange til den nemme løsning bare at skifte arbejdsgiveren ud.

Det må være sådan, at man, før f.eks. hjemmehjælpen deles op i pleje og rengøring, får diskuteret i kommunen og med de ansatte, om ikke der skal sættes gang i en udvikling, der sætter de ældre i centrum, udvikling af en organisation, der løbende kan tilpasse sig de behov, de ældre har og får, og som uden unødige skel kan inddrage andre dele af kommunens servicefunktioner, og hvor helst ét menneske eller i hvert fald så få som muligt kommer i den enkel-